

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **T. T. D. N.**, zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-3587-3/ČJ-2014-930310-V234, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 18/2015 - 35,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 18/2015 – 35, a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-3587-3/ČJ-2014-930310-V234, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o žalobě částku 12.342 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, a to k rukám advokáta Mgr. Petra Václavka, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně měla na území ČR povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od roku 2007, naposledy prodloužený s platností od 26. 6. 2010 do 25. 6. 2012. Dne 28. 5. 2012 požádala znovu o prodloužení dlouhodobého pobytu. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 21. 5. 2013 byla její žádost zamítnuta a rozhodnutí jí doručeno fiktivně dne 3. 6. 2013. Dne 20. 6. 2013 podala proti tomuto rozhodnutí odvolání, žádost o prominutí

zmeškání lhůty a určení neplatnosti doručení. Žádosti o prominutí zmeškání lhůty usnesením ze dne 4. 7. 2013 správní orgán I. stupně nevyhověl, žalobkyně se i proti tomuto usnesení odvolala.

[2] Dříve, než bylo o podaných odvoláních rozhodnuto, byl vydán žalobkyni dne 18. 7. 2013 výjezdní příkaz s platností do 15. 9. 2013. Dne 16. 9. 2013 se žalobkyně dostavila, byla jí uložena pokuta za přestupek (pobyt bez víza) a současně vydán druhý výjezdní příkaz s platností do 30. 9. 2013. Žalobkyně se opět dne 1. 10. 2013 dostavila a žádala znovu o výjezdní příkaz. Správní orgán však téhož dne zahájil „první“ řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

[3] Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 13. 1. 2014 žalobkyni vyhověla a zmeškání lhůty k odvolání prominula. Téhož dne vydala Komise rozhodnutí, kterým k odvolání žalobkyně změnila rozhodnutí ze dne 21. 5. 2013 tak, že žádost zamítla, avšak s odkazem na jiná ustanovení zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou a návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, současně dne 4. 3. 2014 požádala o udělení víza za účelem strpění. Dne 25. 3. 2014 byl soudem zamítnut návrh na přiznání odkladného účinku této žalobě.

[4] Dle evidence ve správním spisu byla žalobkyni dne 14. 2. 2014 uložena pokuta za přestupek; následně bylo řízení ve věci prvního správního vyhoštění dne 20. 2. 2014 zastaveno z důvodu bezpředmětnosti, neboť fikce oprávněného pobytu skončila 13. 1. 2014. Dne 14. 4. 2014 byla zamítnuta její žádost za účelem strpění pobytu. Naposledy byl žalobkyni vydán výjezdní příkaz s platností od 15. 4. do 14. 5. 2014. Žalobkyně však z území ČR nevycestovala.

[5] Dne 15. 5. 2014 v 15.00 hodin se opět dostavila na pracoviště odboru cizinecké policie, předložila cestovní pas Vietnamské socialistické republiky, a na základě zjištění platnosti výjezdního příkazu do 14. 5. 2014 zahájila Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. města Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“) „druhé“ řízení o správním vyhoštění z důvodu opakovaného porušení právních předpisů dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Současně byla žalobkyni uložena pokuta za přestupek.

[6] Krajské ředitelství dne 15. 11. 2014 žalobkyni sdělilo, že překvalifikovalo důvod vyhoštění, a že řízení ve věci vyhoštění bude dále vedeno dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, protože se nepodařilo prokázat opakované porušování právních předpisů.

[7] Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2015, č. j. KRPA-192220/ČJ-2014-000022 krajské ředitelství uložilo žalobkyni správní vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců na dobu 12 měsíců ode dne, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla žalobkyni ve smyslu § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[8] Rozhodnutím ze dne 20. 2. 2015, č. j. CPR-3587-3/ČJ-2014-930310-V234, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí krajského ředitelství.

[9] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 21. 4. 2015, č. j. 4 A 18/2015 - 35, žalobu proti poslední uvedenému rozhodnutí zamítl. Konstatoval stručně

pokračování

průběh správního řízení a k námitce nedostatečného posouzení přiměřenosti uloženého vyhoštění ve vztahu k druhu a závažnosti vykázaného protiprávního jednání (trvajících pouhých 15 hodin neoprávněného pobytu) ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců odkázal na závěry odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství, s jehož hodnocením dopadů do soukromého a rodinného života žalobkyně, vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu, rodinným vazbám, ekonomickým poměrům se ztotožnil, neboť „*v případě žalobkyně neexistují důvody, proč by nemohla pokračovat ve svém životě na území domovského státu, kde má stále rodiče i své děti*“. Námitku proto důvodnou neshledal. Žalobkyně rovněž namítala, že přiměřenost rozhodnutí o vyhoštění je žalovaným odůvodněna, jako by jí bylo vytýkáno jednání ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (tj. opakované porušování právního předpisu), neboť žalovaný odkazuje na skutečnost, že se měla dopustit tří přestupků. V tom spatřovala nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost rozhodnutí žalovaného. Městský soud jí nepřisvědčil, neboť žalovaný vycházel z toho, že pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu, nikoliv, že by snad u ní docházelo k opakovanému porušování právních předpisů. Podle městského soudu žalovaný pouze zmínil skutečnosti zjištěné z lustrace, které se týkaly již dříve zahájeného (tj. prvního) řízení o správním vyhoštění, které bylo zastaveno, neboť se v jeho průběhu prokázalo, že je vedeno řízení o její žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. Městský soud shrnul, že žalobkyně si byla vědoma, že žádost o prodloužení pobytu byla zamítnuta, odkladný účinek žalobě nebyl přiznán a platnost výjezdního příkazu skončila, a že tak pobývá na území ČR bez oprávnění, když se dostavila dne 15. 5. 2014 na Policii ČR. Území ČR v době platnosti výjezdního příkazu neopustila. Vzhledem k tomu dobu správního vyhoštění v délce jednoho roku shledal přiměřenou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[10] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla v záhlaví označený rozsudek městského soudu, kterým byla její žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatelka svou kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[11] Spolu s kasační stížností podala stěžovatelka také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jemuž Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 6. 2015, č. j. 6 Azs 124/2015 – 27, vyhověl.

[12] Ve své kasační stížnosti setrvala na totožných námitkách, jež uplatnila již v řízení před městským soudem. Tvrdí, že napadenému rozhodnutí žalovaného vytýkala nepřiměřenost, neboť doba zákazu vstupu na území členských států EU v délce jednoho roku neodpovídá druhu a závažnosti protiprávního jednání, které trvalo pouhých 15 hodin a bylo ukončeno aktivním jednáním stěžovatelky. Přitom přiměřenost byla zdůvodněna odkazem na opakované porušování právních předpisů, konkrétně tří přestupků. Stěžovatelka rovněž opakovaně vytýká rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost, neboť je odůvodněno, jako by bylo vydáno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, byť bylo vydáno dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona. Přitom předchozí řízení o správním vyhoštění bylo zastaveno.

[13] Rozhodnutí žalovaného je proto v rozporu s ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců, byť stěžovatelka zde nemá vztahy, které by představovaly překážku vyhoštění. Citované ustanovení totiž stanoví, že se přiměřenost rozhodnutí posuzuje ve vztahu ke druhu a závažnosti protiprávního chování. S tím se však napadené rozhodnutí nevypořádává. V této souvislosti uvádí, že při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze přehlížet jejich smysl a účel. Poukazuje

na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 150/99, dle kterého je třeba při rozhodování správních orgánů a soudů vždy vycházet z individuálních rozměrů každého případu tak, aby nebyla porušena základní práva a svobody a byly zachovány principy demokratického právního státu. K jejich porušení může dojít v důsledku svévole či interpretace v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus). Uložení správního vyhoštění v třetině maximální možné délky je v daném případě nepřiměřené a nesmyslné a v rozporu s aplikační praxí, která musí být soudu i správnímu orgánu známa.

[14] Žalovaný ve svém vyjádření toliko odkázal na své rozhodnutí ve věci, kdy se plně ztotožnil s názorem městského soudu, a navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost je důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předesílá, že ačkoliv v úvodu kasační stížnosti stěžovatelka tvrdí, že jí podává také z důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., nijak nekonkretizuje, zda nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu spatřuje v nesrozumitelnosti, v nedostatku důvodů či jiné vadě řízení před soudem, a v čem takovou vadu shledává. Námitky kasační stížnosti je třeba zkoumat především dle jejich obsahu a nikoliv jen podle jejich formálního označení, jak vyslovil Nejvyšší správní soud již v usnesení č. j. 1 As 7/2004 – 47 ze dne 18. 3. 2004. Je třeba zdůraznit, že stěžovatelka ani ke kasačnímu důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. přímo nespécifikovala, jaké závěry městského soudu považuje za nesprávné, s právním posouzením věci soudem nijak nepolemizuje, ale pouze téměř doslovně do kasační stížnosti převzala námitky, které uplatnila již v žalobě proti rozhodnutí žalovaného. Přesto nelze její kasační stížnost považovat za nepřijatelnou. Dle obsahu kasační stížnosti lze dovodit, že stěžovatelka nesouhlasí s posouzením přiměřenosti délky vyhoštění ve vztahu k délce neoprávněného pobytu na území, jak je provedl žalovaný a aproboval jeho závěr městský soud, a ani se závěrem městského soudu o přezkoumatelnosti samotného rozhodnutí žalovaného, jehož odůvodnění podle stěžovatelky odpovídá spíše důvodům vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Nutno však podotknout, že kvalita a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace žalobních, resp. stížnostních bodů (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z novějších např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[18] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač ke tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.*

[19] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států,*

pokračování

až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

[20] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[21] Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

[22] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, uvedl, že při posuzování přiměřenosti zásahu rozhodnutím je nutné vycházet především z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, §§ 57-58, a rozsudek ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, § 39).

[23] Těmto kritériím odpovídá také § 174a zákona o pobytu cizinců, podle něhož otázku přiměřenosti městský soud i žalovaný posuzovaly. Zde jsou rovněž vymezena kritéria, ke kterým mají správní orgány přihlížet. Jak je zřejmé, vždy je přitom třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. Dle závěrů žalovaného, jakož i městského soudu, proporcionalita mezi délkou vyhoštění a zásahem do sféry stěžovatelky byla zvažována ve vztahu k tomu, že stěžovatelka nemá na území ČR prakticky žádné vazby. Správní orgány přitom zdůraznily, že stěžovatelka se na území ČR dále zdržovala, byť si byla nelegálností takového jednání vědoma. Sama výslovně uvedla, že v České republice nemá žádné ekonomické (nepodniká a nemá ani pracovní povolení) ani kulturní vazby, stýká se pouze se svými krajany, nehovoří českým jazykem, rodinu (rodiče i děti) má v zemi svého původu, přičemž je s ní v pravidelném kontaktu, a jejímu návratu do domovského státu nic nebrání, ani jí nejsou známy žádné překážky znemožňující její vycestování. Stěžovatelka není ve věku seniora. Uvedla sice, že trpí cukrovkou a aplikuje si inzulín, správní orgány však vyšly ze závěru, že není odkázána na trvalou pomoc druhé osoby a v léčbě může pokračovat i na území domovského státu. Hodnocení otázky přiměřenosti provedené správními orgány a městským soudem ve vztahu k soukromým a rodinným vazbám tak lze považovat za odpovídající, konečně ani stěžovatelka v průběhu řízení před žalovaným a městským soudem je nezpochybňovala.

[24] Jádrem stěžovatelčiny argumentace v odvolání, v žalobě, opakovaně i v kasací stížnosti spočívá v nesprávném vyhodnocení přiměřenosti délky vyhoštění na jeden rok ve vztahu k protiprávnímu jednání, kterého se dopustila tím, že neoprávněně pobývala na území ČR pouze dne 15. 5. 2014. Žalobou následně vytykala rozhodnutí žalovaného i nepřezkoumatelnost a vnitřní rozpornost, neboť uvádí, že se dopustila protiprávního jednání vícekrát, resp. spáchala tři přestupky a je tak odůvodněno ve smyslu § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců.

[25] Dle obsahu správního spisu je nesporné, že v uvedený den, kdy se sama dostavila na policii, pobývala na území České republiky bez víza. Formálně tak byl naplněn důvod pro uložení správního vyhoštění spojeného se zákazem vstupu až na 3 roky [§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců]. Doba zákazu vstupu na území členských států Evropské unie byla stěžovatelce stanovena na 12 měsíců, přičemž žalovaný (str. 3-4 rozhodnutí) tuto dobu shledal stejně jako krajské ředitelství (s ohledem na již shora uvedená další kritéria) přiměřenou, neboť žádost žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu byla zamítnuta pravomocně dne 13. 1. 2014, následně pobývala naposledy na území na základě výjezdního příkazu s platností do 14. 5. 2014 (vydaného po zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě proti uvedenému rozhodnutí) a byla si tak vědoma svého neoprávněného pobytu, resp. toho, že její povinností bylo do 14. 5. 2014 vycestovat. Současně však žalovaný dle odůvodnění rozhodnutí přihlédl k tomu, že se dne 15. 5. 2014 uvedeným jednáním dopustila přestupku dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, a že k protiprávnímu jednání z její strany nedošlo poprvé, neboť v době zahájení řízení ve věci správního vyhoštění byly u její osoby uvedeny již tři přestupky. K tomu odkázal na str. 2 odůvodnění rozhodnutí krajského ředitelství.

[26] Ze správního spisu dále plyne, že oznámením ze dne 15. 5. 2014 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, následně však, protože se dostupným šetřením nepodařilo opakované porušování právních předpisů (výkon zaměstnání či výdělečné činnosti bez povolení) stěžovatelkou prokázat, byla informována, že správní řízení ve věci vyhoštění bude dále vedeno dle § 119 odst. 1, písm. c) bod 2 téhož zákona (přípis ze dne 15. 11. 2014, č. j. KRPA- 192220-40/ČJ-2013-000022). Rozhodnutí krajského ředitelství se o žádné zjištění o opakovaném porušení právních předpisů stěžovatelkou (ani na str. 2) neopírá a ani je nezmiňuje.

[27] Městský soud neshledal, že by doba 1 roku byla vzhledem ke skutkovým okolnostem nepřiměřená, ztotožnil se se závěry uvedenými v odůvodnění rozhodnutí (krajského ředitelství), i ve shodě s žalovaným uzavřel, že neexistují důvody, proč by nemohla stěžovatelka pokračovat ve svém životě na území domovského státu, kde má stále rodiče i své děti. Převzal rovněž závěr správních orgánů, že si musela být vědoma dne 15. 5. 2014, že pobývá na území ČR bez oprávnění a měla vycestovat na základě výjezdního příkazu, protože její žádosti o povolení dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno.

[28] K námitce nepřezkoumatelnosti a vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalovaného, jehož odůvodnění odpovídá spíše důvodu vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, byť bylo vydáno dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, městský soud uvedl, že v daném případě „bylo vycházeno z toho, že žalobkyně pobývala na území ČR bez oprávnění k pobytu, nebylo přitom vycházeno z toho, že by snad docházelo u ní k opakovanému porušování právního předpisu. Žalovaný pouze zmínil skutečnosti zjištěné z lustrace, které se týkaly již dříve zahájeného řízení o správním vyhoštění. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že bylo vysvětleno, z jakých důvodů bylo toto řízení zastaveno. Je nepochybné, že zastaveno bylo vzhledem k tomu, že v průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně vedla řízení o žádosti o prodloužení platnosti dlouhodobého pobytu. Proto bylo původně zahájené řízení o správním vyhoštění zastaveno. Z materiálů obsažených ve správním spise je pak zřejmé, že žádosti žalobkyně o prodloužení dlouhodobého pobytu nebylo vyhověno a žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí žalobu u Krajského soudu v Praze. Odkladný účinek žalobě přiznán nebyl. Žalobkyně pak pobývala na základě výjezdního příkazu na území ČR platně do 14. 5. 2014.“

[29] S takto provedeným hodnocením se zdejší soud neztotožňuje. I když s ním stěžovatelka nijak věcně nepolemizuje, ze správního spisu zřetelně vyplývá, že první řízení o správním vyhoštění bylo zahájeno 1. 10. 2013 podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 a § 119 odst. 1 písm. b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, a zastaveno rozhodnutím ze dne 20. 2. 2014, protože

pokračování

oprávněnost (fikce) pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců skončila dne 13. 1. 2014. Druhé řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno dne 15. 5. 2014 a v průběhu tohoto řízení krajské ředitelství došlo k závěru, že se stěžovatelka nedopouští opakovaného porušování právních předpisů, řízení bylo dále vedeno z důvodu uvedeného v § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[30] Imigrační historii stěžovatelky v době před zahájením druhého správního řízení, tak jak je popsána v odůvodnění rozhodnutí o zastavení prvního řízení o vyhoštění ze dne 20. 2. 2014, nelze považovat jen za „zmínku“ vztahující se k prvnímu vedenému řízení ve věci správního vyhoštění, pakliže při přezkoumání rozhodnutí krajského ředitelství ze dne 4. 1. 2015 tato zjištění ovlivnila úvahu žalovaného o přiměřenosti vyhoštění na dobu jednoho roku. Nejen, že se samo rozhodnutí krajského ředitelství o žádné zjištění o opakovaném porušení právních předpisů stěžovatelkou (ani na str. 2) neopírá, ale ze samotného rozhodnutí o zastavení prvního řízení ve věci vyhoštění plyne, že jednání stěžovatelky (opakované nevycestování na základě vydaných výjezdních příkazů do 13. 1. 2014) nelze hodnotit jako porušení zákona o pobytu cizinců, neboť až do tohoto data zde byla nastolena fikce oprávněného pobytu. Samotná rozhodnutí o přestupcích s vyznačenou právní mocí nejsou součástí správního spisu. Stěžovatelka měla být dle evidencí postižena za přestupek dle § 156 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců dle pravomocného rozhodnutí 16. 9. 2013; dále dle téhož ustanovení pravomocným rozhodnutím dne 14. 2. 2014, vždy za porušení povinnosti dle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců.

[31] K datu zahájení druhého řízení o správním vyhoštění, tj. k 15. 5. 2014 tak není ve správním spisu opora pro tvrzení žalovaného, že k protiprávnímu jednání stěžovatelky nedošlo poprvé, neboť jsou u její osoby uvedeny již tři přestupky. Jednání, k němuž došlo v době vedeného řízení o žádosti o prodloužení pobytu či odvolacího řízení (tj. dne 16. 9. 2013), platí-li po tuto dobu fikce oprávněného pobytu na území, není možné hodnotit jako porušení pravidel cizineckého práva. Rovněž z usnesení o zastavení řízení ve věci prvního správního vyhoštění je zřejmý důvod, proč k zastavení tohoto řízení došlo. Nestalo se tak proto, že by rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, ale proto, že nebylo shledáno porušení právních předpisů stěžovatelkou, které původně k zahájení tohoto řízení vedlo. Nelze jí proto klást k tíži, že již s ní jedno řízení o správním vyhoštění vedeno bylo. Důvod zastavení tohoto řízení tak byl jiný, než v případech posuzovaných v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2015, č. j. 4 Azs 4/2015 - 43, ze dne 11. 6. 2015, č. j. 9 Azs 61/2015 - 54, nebo ze dne 6. 8. 2015, č. j. 2 Azs 98/2015 - 37.

[32] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jím učiněný závěr o opakovaném porušení právních předpisů stěžovatelkou nemá dostatečnou oporu ve spise a je v rozporu se skutkovým zjištěním, z něhož vychází rozhodnutí krajského ředitelství jako orgánu I. stupně. Městský soud proto pochybil, pakliže pro důvodně vytýkanou vadu řízení, spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů, podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. toto rozhodnutí nezrušil.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Kasační stížnost stěžovatelky byla tedy důvodná, jelikož městský soud nezrušil rozhodnutí žalovaného, ačkoli šlo o rozhodnutí zčásti nepřezkoumatelné stran posouzení otázky,

zda uložené správní vyhoštění je přiměřené s ohledem na závažnost a četnost porušení právních předpisů stěžovatelkou. Nejvyšší správní soud proto rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil [§ 110 odst. 1 věta první, § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.] a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[34] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 110 odst. 3 věty první a věty druhé s. ř. s. Stěžovatelka byla v řízení o žalobě před městským soudem i v řízení o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem procesně úspěšná, má proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšnému žalovanému.

[35] V řízení o žalobě vznikly stěžovateli náklady řízení v podobě odměny zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí případu a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání před soudem 21. 4. 2015) 3x 3.100 Kč, tj. 9.300 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 11 odst. 3 ve spojení s odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“)], a náhrada hotových výdajů činí 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 10.200 Kč, tj. 2.142 Kč. Náhrada nákladů řízení o žalobě tak činí celkem 12.342 Kč.

[36] V řízení o kasační stížnosti vznikly stěžovateli náklady řízení v podobě odměny zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (sepsání kasační stížnosti) 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky] a náhrada hotových výdajů činí 1 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky). Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti tak činí celkem 4.114 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. října 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu